

Hele fonteinen

Het was lente en in ons territorium begon de sneeuw langzaam te smelten. Op de weidse vlakten ontsproot heldergroen mals gras met hier en daar een toefje gele, rode en paarse bloemen. Hoog daarboven in het dennenbos op een heuvel was mijn zus Mia bezig een zwarte kever het leven zuur te maken door hem steeds weer achterna te zitten. *Spelen we een rondje kevertrappen?* riep ze mij in gedachten toe. *Of wat dacht je van een wedstrijdje verspringen?*

Mijn vader kwam overeind, strekte zijn lange, kaneelkleurige lichaam en geeuwde zijn hoektanden bloot. *Ga liever met mij op wapiti-jacht, Carag, het wordt tijd dat je op groot wild leert jagen.*

Eh, wat zeg je? Ik had maar de helft gehoord van wat hij zei omdat ik in gedachten verzonken op de rotskant zat en tussen de takken van de dennenbomen door het dal in tuurde. Er leefden maar weinig mensen in ons territorium, dat ze Yellowstone noemden, maar hier in de buurt hadden ze een kleine basis. Ik zag de grijsbruine daken van enkele huizen en een straat waar auto's af en aan reden.

Mensen waren mysterieus en machtig. Vaak stonken ze ook

of gedroegen ze zich als kippen zonder kop. Ik begreep bijvoorbeeld met de beste wil van de wereld niet waarom ze het zo leuk vonden wanneer er ergens uit de aarde heet water spoot. Op zo'n moment verzamelden er zich opnieuw meer mensen dan ik kon tellen bij de basis in het dal, naast een van die loeiwarmer plekken. Dan gingen ze op langwerpige houten blokken zitten en wachtten geduldig het schouwspel af. Ik durfde erom te wedden dat ze ook nu weer die vreemde platte doosjes bij zich hadden, die ongeveer zo groot waren als hun hand. Ik kon er niet wijs uit worden waarom ze die dingen maar bleven aaien en er hele gesprekken mee voerden. Vaak hielden ze zo'n ding omhoog en wezen ze ermee naar iets of naar zichzelf ...

Hé Carag, je bent zo saai. Teleurgesteld gaf Mia me een por, gelukkig met ingetrokken klauwen.

Als de bliksem sloeg ik terug en toonde haar mijn tanden. *En jij bent kinderachtig. Kevertrappen? Dat speelde ik toen ik vijf was.*

Mijn moeder kwam tussenbeide. *Hou op, we gaan op jacht. Vooruit!*

Ik ga een andere keer mee, ik heb pijn aan mijn poten, loog ik en ik likte mijn voorpoot in de hoop dat mijn ouders niet zouden merken hoe snel mijn hart bonsde. Als alles volgens plan verliep, was ik straks beneden zonder dat iemand doorhad wie of wat ik was. Anders zouden de mensen proberen me te doden.

Mijn vader keek me bedenkelijk aan. Ik schrok. Zou hij iets vermoeden? Misschien wel ... De laatste tijd maakte hij vaak een bedrukte en geprikkelde indruk. Hoe dikwijls had hij vroeger niet met ons gevochten of wedstrijdjes verspringen gehouden?

Wanneer was hij daar eigenlijk mee gestopt?

Zonder nog een woord te zeggen draaide hij zich om en liep weg. Mia riep me nog na: *Tot straks, zorg maar dat je geen vlooi-en vangt*, waarop ik naar haar blies. Toen verdween ze stil achter de bomen.

Niet veel later maakte ik me ook uit de voeten. Als poema sloop ik naar de dichtstbijzijnde plek waar we onze mensenspullen hadden verstopt. Daar veranderde ik van gedaante en haalde ik mijn kleren uit de verstopplaats. Helaas waren het niet bepaald goede kleren. Er zat een gat in het hemd en de schoenen waren me een paar maten te groot. Ik nam ze daarom maar in mijn hand mee en liep blootsvoets het dal in. Enkele mieren kropen over mijn tenen, een ervan beet me. Pech voor het beestje dat ik nu weer

mijn handige mensenhanden had. Ik pakte de mier tussen duim en wijsvinger en gooide die met een grote boog de struiken in.

Het grijze spul waarmee de mensen hun straten maken, voelde warm onder mijn blote voeten. Voorzichtig liep ik op een van de grootste huizen af. Met zijn bruin gevlekte stenen en hoge vensters rees het gebouw voor me op. Mensen liepen onophoudelijk in en uit. Gelukkig keek niemand naar me om behalve een meisje, half zo groot als ik, dat me wantrouwig aanstaarde. Zou ze op een of andere manier voelen dat ik anders was, dat ik geen mens was? Verdorie, ik was vergeten mijn schoenen aan te trekken! En tot overmaat van ramp zagen mijn voeten er bovendien verdacht pelzig uit!

Het meisje trok haar moeder aan haar mouw in een poging haar aandacht te trekken. Maar gelukkig was de moeder net in gesprek met een andere vrouw. Razendsnel ging ik op mijn hurken zitten en begon mijn voeten in de leren omhulsels te wringen. Als ik me haastte, zou het me lukken voordat ...

‘Mama! Mama, kijk eens naar die jongen daar ...’

Lenig als een poema stond ik alweer op mijn voeten, nog net voor de vrouw zich omdraaide. ‘Wat is er, Lydia?’ vroeg ze terwijl het meisje naar mij wees. Maar nu stond ik niet langer meer op blote voeten. De blik van de vrouw gleed over me. Oef.

Bezoekerscentrum Old Faithful, las ik op een groot houten bord. Ik kromp ineen toen ik boven me iets zag fladderen, een grote wit-en-rood gestreepte lap stof met witte sterren op een blauwe achtergrond, die aan een metalen stang bevestigd was.

Gedraag je niet als een zenuwachtig eekhoorntje! sprak ik me-

zelf in gedachten toe. De lap stof was duidelijk ongevaarlijk, al had ik er geen idee van waarvoor hij kon dienen.

Eerst keek ik een tijdje toe hoe mensen het grote huis in en uit liepen voor ik het waagde zelf naar binnen te gaan. Bevend van opwindning trok ik aan de deur. Het lukte. In een tel stond ik binnen! Ik keek verbaasd om me heen en ademde diep in. Het rook er vreemd en kunstmatig. Behoedzaam liep ik dwars door de ruimte en legde mijn hand op een reuzegroot venster dat zo helder was als bronwater en toch steenhard. Overal slenterden mensen rond. Ze keken allemaal naar hetzelfde bord met de mededeling *Volgende uitbarsting van de geiser: 5.10 uur*, liepen vervolgens weer naar buiten en gingen zitten zonder hun blik af te wenden van de plaats waar het hete water uit de grond zou spuiten.

Zwijgend ging ik bij hen zitten en luisterde geboeid naar wat ze elkaar allemaal te vertellen hadden. Wat in hemelsnaam was dat, ‘vakantie’, ‘acties’ en ‘terroristen’?

Toen de boomhoge witte fontein uiteindelijk sissend uit de aarde omhoogspoot, keek iedereen verbluft op en werd er ‘ooo’ en ‘aah’ en ‘wow’ en ‘knap’ geroepen. *Bijna* iedereen. Zelf hield ik mijn mond en observeerde de mensen. Ik kon hun opwindning maar niet begrijpen bij het zien van een geiser, omdat geisers in deze streek de gewoonste zaak van de wereld waren.

De meeste mensen hielden hun platte doosje in de lucht en richtten het op de geiser. Reikhalzend probeerde ik meer van die glanzende bakjes te zien, maar hoewel ik nu vlakbij stond, werd ik er niet wijzer van. Kennelijk waren het geen wapens, zoals ik

vroeger dacht toen ik voor het eerst in de supermarkt kwam. Misschien probeerden mensen er slechte geesten mee te bezweren? Mijn moeder geloofde zulke dingen ...

‘Hé, heb je misschien een probleem?’ vroeg een meisje dat naast me zat. Ze had een onaangename, schrille stem en gele haren die er op een of andere manier kunstmatig uitzagen. Ze gaf degene die haar begeleidde een por. ‘Zeg Mark, die kerel hier staart me al de hele tijd aan ...’ Het drong niet meteen tot me door dat ze mij bedoelde.

‘Ik, eh ...’ stamelde ik. Meer kwam er niet in me op.

De jongeman die naast haar zat, zag eruit alsof zijn spieren elk moment uit zijn t-shirt konden barsten. Gelukkig had hij alleen oog voor de Old Faithful. ‘Dat is kras. Kijk toch eens, Victoria! Wow.’

Ze schoof een eindje van me vandaan en fluisterde haar vriend in het oor: ‘Mark, hoor je wel wat ik zeg?’

‘Wat is er?’ Nu draaide de gespierde jongen zich om en richtte zijn blik op mij. ‘Wie zit je aan te staren? Hij daar?’

‘Ja, hij.’

Ik wendde me snel af en voelde mijn mensengezicht gloeien. Vreemd, dit had ik nog nooit gevoeld. Voorzichtig betastte ik mijn wangen. Wordt ik misschien ziek of zo?

‘Wel, kereltje, is er een probleem?’ gromde de jongen terwijl hij me vanuit zijn ooghoek snel een dreigende blik toewierp zonder de geiser zelfs maar een seconde uit het oog te verliezen. De Old Faithful bleef het beste van zichzelf geven en stuwde steeds opnieuw met volle kracht kokend water de lucht in.

‘Laat mijn vriendin met rust, oké? Je bent nog te jong om aan meisjes te denken.’

Ik raapte al mijn moed bijeen en zei: ‘Sorry, ik wilde alleen maar dat ding bekijken, dat daar.’ Aarzelend strekte ik mijn hand uit naar het hoekige, platte doosje in haar hand. Maar dat bleek een grote fout. Ze trok het ding van me vandaan en vertrok haar gezicht. ‘Mark! Hij wil mijn smartphone stelen!’

‘Rot toch op, jongen. Nu ben ik het echt zat.’ De jongeman duwde zijn vriendin opzij en zijn hand schoot naar voren met de bedoeling mij te treffen.

Gelukkig was hij tamelijk langzaam. Tegen de tijd dat zijn hand aankwam, stond ik allang ergens anders. Ik moest me zo snel mogelijk uit de voeten maken! Ik had het verknald, daar kon ik nu niets meer aan veranderen.

Ik rende er blindelings vandoor in de richting van de heuvels, weg van de gebouwen. De kortste weg. Er weergalmde een schreeuw door de menigte toen ik over het hek sprong en verder rende. Wat bezielde de mensen? De Old Faithful was blijkbaar klaar met zijn opvoering.

Zelfs door mijn schoenen heen voelde ik de hitte van de grond. Nu begreep ik waarom mijn moeder me altijd aanmaande om met een brede boog om de waterspuwers heen te lopen. Dat zou ik ook nu gedaan hebben, als er niet twee mannen in grijs uniform waren die recht op me af gestormd kwamen. Rangers! Ze zagen er allesbehalve vriendelijk uit. Was het dan zo erg dat ik dat hoekige doosje had aangeraakt? O nee, ze droegen een wapen aan hun gordel!

Ik rende nog sneller en plonsde door dampende en naar zwavel stinkende plassen, op zoek naar een uitweg. De rangers kwamen steeds dichterbij en schreeuwden: ‘Hé, ben je gek, jongen? Blijf staan, nu onmiddellijk!’ Het hielp niets. Om aan hen te ontsnappen moest ik de boog om de geiser nog kleiner maken. Uitgerend op dat moment voelde ik de aarde onder mijn voeten beven. De Old Faithful maakte zich klaar voor een bisnummer. Dat zag er niet goed uit! Er begonnen nog meer mensen te schreeuwen, maar ik hoorde hen nauwelijks doordat ik in beslag werd genomen door mijn ontsnappingsmanoeuvre. Enkele meters van mij vandaan spoot een fontein kokend water luid blazend de lucht in. *Woesh!* Ik rende met een snelheid die ik vroeger als katten haalde toen ik achternagezeten werd door een adelaar met uitgestoken klauwen. Zo dadelijk zou de hete regen weer naar beneden komen. Tegen die tijd kon ik hier maar beter zo ver mogelijk vandaan zijn. Ik struikelde, strompelde weer overeind, gooide me in de warme modder en rolde weg. Instinctief beschermde ik mijn hoofd met mijn armen. Een mist van hete waterdruppeltjes kwam op mijn huid neer. Het prikte. Dichtbij hoorde ik het water bruisend op de grond kletteren, gelukkig ver genoeg van me vandaan. Het zou me niet verbranden, het was vooral vreselijk nat.

‘Niet bewegen! We komen je halen!’ riep iemand.

Niet bewegen? Had die kerel ze niet allemaal op een rijtje? In één beweging stond ik weer op mijn voeten en holde ervandoor.

Ik rende net zo lang tot een oude vrouw me aan de andere kant van het kale, geelgrijze geiserlandschap de weg versperde.

Ze was dubbel zo breed als ze groot was, had lange grijze haren en droeg gymschoenen. Ik wilde net langs haar heen rennen toen ze riep: 'Joehoe, jongeman! Waarom ben je daardoor gerend?'

Dat had nog niemand gevraagd en haar stem klonk niet boos, maar eerder nieuwsgierig. Ik keek haar verbaasd aan, vertraagde en bleef uiteindelijk staan. Toen keek ik om naar de rangers, die hun achtervolging niet hadden opgegeven, maar nog ver weg waren. Ze hielden hun wapen niet in de aanslag, wat me een beetje geruststelde.

De vrouw glimlachte naar me en als vanzelf glimlachte ik terug, hoewel mijn kleren vol modder zaten en ik zo naar zwavel rook dat ik het zelf nauwelijks uithield.

'Ik wilde alleen maar naar een eh ... smartphone kijken, meer niet,' zei ik verlegen. 'Maar de mensen werden woedend.'

'Je kunt naar de mijne kijken, als je wilt,' zei de vrouw alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Ze haalde haar eigen toestel uit haar broekzak en stak het me toe. 'Android, de allernieuwste versie, en ik heb zonet enkele nieuwe apps gedownload. Alleen jammer dat hier niet overal wifi is.'

Ik snapte er geen snars van. Maar dat was niet zo erg. Voorzichtig tikte ik met mijn vinger op het gladde venstertje, dat tegen mijn verwachting in niet van steen was, maar van glas. Er verschenen kleurrijke symbolen die bewogen en veranderden. Het zag er leuk uit. Ik wilde net een van de duizend vragen stellen die zich al die tijd hadden opgestapeld in mijn hoofd, toen de vrouw me voor was: 'Je kunt beter gaan, jongeman.' Ik draaide me om en zag dat de rangers hun achterstand bijna hadden in-

gehaald. En ze waren intussen al met z'n vijven. Nu werd ik wel een beetje zenuwachtig.

'Dank je wel,' zei ik. Ik gaf haar het ding terug en ging ervandoor, althans, zo snel als ik kon met die verrekte schoenen aan mijn voeten. Bovendien viel er een uit, alsof hij had besloten om niet meer mee te doen en me zonder hem door de modder te laten ploeteren. 'Uilenpoep!' mopperde ik. Ik raapte de schoen op, trok ook de andere uit en liep blootsvoets verder met het leren schoeisel in mijn hand.

De mensen waren best aardig, maar ik had te veel fouten gemaakt.

Nu al wist ik dat ik zou terugkomen.

Het was niemand gelukt me te vangen. Na een kleine omweg langs een beekje, waar ik me grondig waste, ging ik naar huis. Daar wachtte een portie verse wapiti op mij en gelukkig niemand die achterdochtige vragen stelde.

Sindsdien wist ik dus hoe die glanzende doosjes heetten. Intussen had ik ook zelf een smartphone, hoewel ik hem niet vaak gebruikte. Maar nu werden de smartphones zelfs ingezet in de les, en niet echt op de manier waarop de producent het aanbeval. We hadden net les in gedrag in uitzonderlijke gevallen en deze keer was het echt uitzonderlijk. James Bridger was van mening dat we in geval van nood, ook al waren we in onze tweede gedaante, in staat moesten zijn om onze smartphone te bedienen. 'Stel je voor dat je dringend om hulp moet vragen en je niemand kunt opbellen omdat je geen vingers hebt,' legde hij uit.

Easy, beweerde mijn beste vriendin Holly, die al in haar gedaante van eekhoorn stond rond te springen.

Hoewel ze zojuist weer een onvoldoende voor wiskunde had gekregen, danste ze op haar mobiel als de professionele stepdanceres die we laatst op televisie hadden gezien. Alleen jammer dat ze zich te veel had laten meeslepen door haar dansplezier. Het nummer dat ze had ingetikt, was veel langer dan het nummer dat de leraar op het bord had geschreven.

‘Zo te zien ben je iemand in China aan het opbellen, lieve schat,’ zei James Bridger met een kritische blik. ‘Nu zeker niet op de groene knop drukken, anders wordt het een duur gesprek.’

Dat lukt me nooit, jammerde Lou, hoewel ze normaal gezien niet het klagende type was. Het was het allermooiste wapiti-meisje ter wereld nog nooit gelukt om zelfs maar één keer juist te tikken. Haar lange bruine oren trilden zenuwachtig.

Doe gewoon je best, beweerde Wing, een van de raventweeling. Zij had makkelijk praten. Met haar lange, spitse snavel kon ze moeiteloos de juiste cijfers en symbolen aanklikken. Lissa Clearwater had hun met opzet oudere telefoontoestellen bezorgd, waarmee zoiets kon.

Mijn klauwen leenden zich er niet voor, vandaar dat mijn display al vol stond met af-

drukken van mijn snoet. Zo was het me wel al gelukt om de app met de weervoorspelling te openen, waar je helaas niet op zit te wachten in geval van nood.

Ik gaf niet op, gefrustreerd en blazend probeerde ik het opnieuw en opnieuw tot Leroy, onze stinkdiervriend, het niet langer meer uithield: *Als je zo doet, Carag, word ik bang. Wil je dat?*

Nee! riep ik in gedachten. Ik klemde mijn tanden op elkaar en stopte met blazen. Want een stinkdier dat bang is, begint om zich heen te spuiten ... en doet zijn naam alle eer aan.

Lafaard, zei Jeffrey, de roedelleider van de uitgedunde wolvenbende, terwijl hij me vol minachting aankeek. Met hun poten en snuiten zaten de wolven verwoed op hun telefoons te tikken en te trommelen.

Gewoon niet luisteren, riep Holly naar mij. Ze klom op mijn kop en met haar poten klapte ze mijn pelzige oren dicht, of beter, dat probeerde ze, want het lukte haar niet om mijn twee oren tegelijkertijd dicht te houden. *Die kontlikkers kunnen maar beter weer naar de maan huilen in plaats van hier stomweg mensen aan te klampen!*

Precies, stemde ik ermee in en ik negeerde Jeffrey en zijn maten zo goed als ik kon.

Wanhopig probeerde ook Brandon naast me een app te openen zonder zijn toestel te verwoesten. Maar hoe kon een bizon als hij, die bijna een ton woog en hoeven had die groter waren dan een mensenhand, dit klaarspelen? Als hij zelfs maar een beetje te hardhandig was, werd het ding meteen gereduceerd tot een hoopje schroot.

